

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	6720204149
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6720204149.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Ing. G. H., narodeného XX. J. XXXX, G., V. XXXX/XX a 2/ Z. H., narodeného XX. S. XXXX, L., A. N. XXXX/XX, zastúpených advokátom JUDr. Michalom Mudrákom, Bratislava, Hurbanovo námestie 1, proti žalovanej M-trade-Ag, s.r.o., Látky 108, IČO: 31641946, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Krnáčom, Zvolen, Nám. SNP 36, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.997,11 eura a vo výške 3.280,28 eura, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 13C/37/2020, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. decembra 2023 sp. zn. 17Co/19/2023, v spojení s opravným uznesením z 27. novembra 2024 sp. zn. 17Co/19/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) ostatným rozsudkom z 08. decembra 2022 č. k. 13C/37/2020-273 zamietol žalobu a priznal žalovanej voči žalobcom 1/ a 2/ (ďalej spolu aj „žalobcovia“) nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

1.1. Prvoinštančný súd uviedol, že žalobcovia sa pôvodnou žalobou domáhali určenia neplatnosti právneho úkonu za užívanie pozemkov žalobcov a zároveň toho, aby žalovaná zaplatila žalobcom bližšie určenú náhradu škody. V priebehu konania žalobcovia upravili petit žaloby tak, že sa zakazuje žalovanej zasahovať do spoluvlastníctva bližšie určených pozemkov žalobcov na základe neplatných nájomných zmlúv a ukladá povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcom súdne trovy a neskôr, že nájomný vzťah žalovanej k bližšie určeným pozemkom žalobcov sa považuje za neplatný. Ostatnú zmenu žaloby si žalobcovia uplatnili podaním zo 04. novembra 2022 tak, že žalovaná je povinná vydať žalobcovi 1/ bezdôvodné obohatenie vo výške 3.997,11 eura a žalobcovi 2/ vo výške 3.280,28 eura.

1.2. Na základe žalovanou vznesenej námietky premĺčania prvoinštančný súd žalobu s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) zamietol z dôvodu, že predmet konania o vydanie bezdôvodného obohatenia sa mal

týkať nájomného za obdobie od 01. januára 2013 do 31. decembra 2017, pričom žalobcovia si toto bezdôvodné obohatenie prvýkrát uplatnili podaním zo 04. novembra 2022. Keďže 3 - ročná objektívna premlčacia doba uplynula 31. decembra 2020 neostalo prvoinstančnému súdu iné ako zamietnuť žalobu. Ďalej uviedol, že „v danom prípade nemohlo ísť v žiadnom prípade o úmyselné bezdôvodné obohatenie a teda nejedná sa o objektívnu premlčaciu dobu 10 rokov“.

1.3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom zo 14. decembra 2023 sp. zn. 17Co/19/2023 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobcom plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II. a III.).

2.1. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré dôvody v ďalšom poukázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Na zdôraznenie jeho správnosti v ďalšom uviedol, že žalobcovia si v ostatnej zmene žaloby došlej na súd prvej inštancie dňa 04. novembra 2022 uplatnili právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom len stroho konštatovali, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie žalovanej úmyslom, užívaním pozemkov žalobcov bez právneho dôvodu. Bližšie však nekonkretizovali, z akého dôvodu sa mala žalovaná na ich úkor bezdôvodne obohatiť úmyselne, a to ani na ostatnom súdnom pojednávaní konanom dňa 08. decembra 2022. Až v rámci odvolacej repliky, aj to iba vo všeobecnosti, poukázali na iné súdne konanie (10C/11/2017). Urobili tak v rozpore s ustanovením § 366 CSP a contrario (nepripustná novota) a § 373 ods. 4 CSP, teda „až po tejto lehote v rámci vyjadrenia sa k vyjadreniu žalovaného k ich odvolaniu“.

2.2. V širších súvislostiach, vychádzajúc z celkového obsahu spisu, odvolací súd medzi iným uviedol, že pokiaľ žalobcovia odvodzovali úmysel žalovanej z toho, že mala ich pozemky užívať len na základe nájomnej zmluvy s jedným zo spoluvlastníkov pozemkov, tak neplatnosť takejto nájomnej zmluvy nebola v tomto konaní súdom zistená/konštatovaná. Aj v prípade, že by súd deklaratorným rozsudkom (prípadne aj v inom súdnom konaní) určil, že nájomný vzťah medzi jedným zo spoluvlastníkov pozemkov ako prenajímateľom a žalovanou ako nájomcom založený nájomnou zmluvou je neplatný, táto skutočnosť sama osebe nezakladá dôvod úmyselného bezdôvodného obohatenia žalovanej. Táto totiž mohla byť dovtedy v dobrej viere, že nájomná zmluva je platná. Žalobcovia by preto museli uviesť ďalšie okolnosti, pre ktoré by nemala žalovaná pri uzatváraní nájomnej zmluvy konať v dobrej viere v jej platnosť. Aj v prípade súdneho rozhodovania podľa § 139 ods. 2 OZ o vyslovenie neplatnosti nájomnej zmluvy prípadné zavinenie na jej neplatnosti možno vidieť v (ne)konaní spoluvlastníka, nie druhej zmluvnej strany. Tieto svoje úvahy považoval odvolací súd za - pre danú vec - hypotetické, „pretože na vyslovenie neplatnosti jednak chýbajú relevantné skutkové tvrdenia žalobcov a jednak ... určenie neplatnosti nájomného vzťahu, či nájomnej zmluvy už nie je predmetom tohto konania. Svoje úvahy uviedol ... na podporu záveru súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohacovať na úkor žalobcov“.

2.3. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

2.4. Odvolací súd uznesením z 27. novembra 2024 sp. zn. 17Co/19/2023 opravil označenie odvolateľov.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktoré vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Navrhli zrušiť napadnuté odvolacie rozhodnutie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V podstatnom uviedli, že podľa ich názoru „sa jednalo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorého objektívna premlčacia lehota je desať rokov ... oba sudy pri posudzovaní premlčania dospeli k nesprávnym záverom, a to najmä z dôvodu, že vec posudzovali len formalisticky a alibisticky.“ Ďalej uviedli, že v priebehu konania uvádzali skutočnosti a predkladali listiny, z ktorých bolo možné vyvodiť úmysel žalovanej. Konkrétne však (iba) uviedli, že „žalobcovia odmietli žalovanému jeho návrhy na uzatvorenie zmluvy o prenájom pozemkov, žalovaný pozemky užíval aj bez toho. Ako ináč si vysvetliť námietku sfaľšovania podpisu žalobcu 2/ na viacerých dokladoch. Nie je povinnosťou žalobcov predložiť súdu úplnú právnu argumentáciu ... Je úlohou súdu, aby na základe všetkých skutočností, ktoré v konaní výjdu najavo, vykonal aplikáciu právnych noriem na skutkový stav. ... odvolací súd neprípustne zredukoval svoju hodnotiacu činnosť len na tie prostriedky procesného

útoku a obrany žalobcov, ktoré žalobcovia použili pri poslednej zmene žaloby alebo neskôr. Súd aj takto zredukované prostriedky ďalej ešte viac neprípustne zredukoval len na tie, v ktorých žalobcovia výslovne uviedli dôvody, prečo považujú bezdôvodné obohatenie žalovaného za úmyselné. Je zrejmé, že takýto postup súdu je nezákonný a v rozpore s požiadavkou spravodlivého súdneho konania".

4. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu nestotožnila s dovolacou argumentáciou žalobcov a navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol a priznal jej náhradu dovolacích trov. Poukázala na to, že „[ž]alobcovia okrem toho, že žalobu neopreli o žiadne relevantné dôkazy, zostali dôkazne pasívnymi aj v rámci dokazovania na pojednávaní uskutočnenom dňa 08. 12. 2022, kedy obdobne nenavrhli dokazovanie doplniť o vykonanie žiadneho dôkazu. ... Žalobcovia v rámci dokazovania k ... vznesenej námietke premlčania neprodukovali žiadne výhrady, ani žiadne spochybňujúce argumenty a dôkazy (žalobca 1/ v záverečnom prednese v zmysle 182 C.s.p. iba uviedol, že zmenou žaloby sa domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia z úmyselných dôvodov, pričom toto svoje vyjadrenie bližšie nezrejmil, ani nepodložil inými vecnými argumentami a dôkazmi)."

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd" alebo „dovolací súd") ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej väzby dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným

dovolacím dôvodom.

11. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Inak povedané z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

13. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Materiálnym jadrom podaného dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) bol podľa názoru najvyššieho súdu nesúhlas žalobcov s právnym posúdením ich veci zo strany nižších súdov (pozri bod 3.), hoci z hľadiska dovolacích dôvodov ho formálne vymedzili obsahom ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Podľa ich nosných námietok nižšie súdy nesprávne vychádzali z trojročnej objektívnej premlčacej doby, hoci mali vychádzať z desaťročnej objektívnej premlčacej doby, nakoľko sa jednalo o úmyselné bezdôvodné obohatenie.

15. Pokiaľ by mal najvyšší súd, vzhľadom na obsah podaného dovolania, dovolací prieskum limitovať nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP) toto dovolanie by musel odmietnuť ako neprípustné z dôvodu uvedeného v § 422 ods. 1 písm. a) CSP, keďže žalobcovia sa titulom vydania plnenia z bezdôvodného obohatenia domáhali od žalovanej sumy 3.997,11 eura (žalobca 1/) a sumy 3.280,28 eura (žalobca 2/) a výška desaťnásobku minimálnej mzdy v roku 2022 predstavovala suma 6.460 eur, ktorú sumu tak nárok žalobcu 1/ ako aj žalobcu 2/ nedosahoval.

15.1. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

16. Pokiaľ dovolatelia, napriek nimi v dovolaní prezentovanej formálnej neujasnenosti a neurčitosti zákonom predvídaných zmätočností, vnímali porušenie ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) cez prizmu nedostatočne/nesprávne zisteného skutkového stavu zo strany odvolacieho súdu (čo by mohlo nasvedčovať tvrdenej redukcii jeho hodnotenia všetkých skutočností, ktoré vyšli najavo -

pozri bod 3.), ani v tomto ohľade nebolo možné prisvedčiť ich výhradám. Ak totiž dovolatelia oponovali záveru odvolacieho súdu o premŕčaní práva s použitím argumentácie, že v prejednávanej veci malo byť aplikované ustanovenie zákona o desaťročnej premŕčacej dobe, pretože žalovaná získala plnenie na úkor žalobkyne úmyselne, ide o argumentáciu založenú na kritike skutkových zistení odvolacieho súdu, ktorý po zhodnotení zisteného skutkového stavu, dôkaznej povinnosti strany žalobcov, ako aj procesných prekážok (§ 366 CSP a contrario - neprípustná novota a § 373 ods. 4 CSP) prítomnosť právne relevantného úmyslu na strane žalovanej nezistil.

17. Podľa názoru najvyššieho súdu odvolací súd právne konformným i dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo v posudzovanej veci nemohli súdy v súvislosti so vznesenou námietkou premŕčania akceptovať desaťročnú premŕčaciu dobu. V tomto ohľade uviedol, že v ostatnej zmene žaloby žalobcovia iba stroho konštatovali, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie žalovanej „úmyslom, užívaním pozemkov žalobcov bez právneho dôvodu“. Bližšie však nekonkretizovali, z akého dôvodu sa mala žalovaná na ich úkor bezdôvodne obohatiť úmyselne, a to ani na ostatnom súdnom pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Ak sa potom o to pokúsili - aj keď znova v príliš všeobecnej forme poukázaním na súdne konanie 10C/11/2017 - rámci odvolacieho konania, urobili tak až v rámci odvolacej repliky, teda procesne neprípustným spôsobom (§ 366 CSP a contrario - neprípustná novota a navyše aj po lehote na vyjadrenie k odvolaniu § 373 ods. 4 CSP). Vzhľadom na celkový obsah spisu (aj pred relevantnou zmenou žaloby) sa následne odvolací súd vecne dostatočným spôsobom vysporiadal aj s tvrdením žalobcov, že žalovaná mala ich pozemky užívať len na základe nájomnej zmluvy uzavretej iba s jedným zo spoluvlastníkov pozemkov. Odvolací súd k tomu uviedol, že spomenutá nájomná zmluva nebola v konaní určená za neplatnú a aj keby hypoteticky bola, uvedená skutočnosť by sama o sebe nezakladala dôvod úmyselného bezdôvodného obohatenia žalovanej, nakoľko žalovaná mohla byť dovedy v dobrej viere, že nájomná zmluva je platná. Ďalej uviedol, že v rámci podielového spoluvlastníctva (o ktoré v danej veci išlo) bol možný postup podľa § 139 ods. 2 OZ, čiže existoval dôvod (aj) na prípadné vyslovenie neplatnosti takejto nájomnej zmluvy, ale zavinenie na jej prípadnej neplatnosti v takomto prípade by bolo možné vidieť iba na strane spoluvlastníka a nie druhej zmluvnej strany, v danom prípade žalovanej. Odvolací súd zdôraznil, že vyslovená úvaha bola len vo všeobecnej rovine a slúžila na podporu záveru o nepreukázaní úmyslu žalovanej bezdôvodne sa obohatiť, keďže k vysloveniu neplatnosti nájomnej zmluvy v konaní nedošlo. Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho v rozsahu dovolacích výhrad viedli k rozhodnutiu. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

19. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

20. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalobcov podľa § 447 písm. c) CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.